

Laura

Vrolijk spel in drie bedrijven

door

HENK KARSTENS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LAURA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK KARSTENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

JOOST DIJKMAN - brugwachter

CARIEN - zijn vrouw

HANNY - hun dochter

ERIK MULDER - vriend van Hanny

GERARD BOEKHOUD - havenmeester

WILLEM POMPER - vriend van Joost

KORNELIA KLANKENBERG - buurvrouw

ESTHER SCHEPPERS - buurvrouw

ARIE AALDERS - politieagent

Het toneel blijft in alle bedrijven gelijk. Alles speelt zich af in de huiskamer van de familie Dijkman. Men kan de huiskamer naar eigen inzicht inrichten. Het verhaal speelt in de zomer.

EERSTE BEDRIJF

Op de tafel staat een melkkan.

CARIEN (*staat voor de spiegel, gekleed om uit te gaan. Ze fatsoeneert nog iets aan kapsel/kleding en make-up*)

HANNY (*komt op*): Hoe is het, moeder? Ben je haast zo ver?

CARIEN: Ja, bijna. Zeg, wil jij nog even een zakdoek voor mij pakken?

HANNY: Natuurlijk wel. (*af*)

CARIEN (*draait als een danseres voor de spiegel*): Ik denk, dat ik zo een fantastische indruk op mijn aanstaande schoonzoon maak.

HANNY (*op met zakdoek, ziet moeder draaien. Begint te lachen*)

CARIEN (*draait zich om, voelt zich betrap*): Wat valt er te lachen? Je moeder kan zich, dunkt mij, nog wel laten zien.

HANNY: Maar moeder.... zoals jij voor de spiegel ronddraaide, dat was echt om te lachen. (*doet haar moeder na. Houdt zakdoek vast als doek van stierenvechter, danst*) Espanja.... Olé.

CARIEN: Doe ik, om jou te plezieren, mijn best er wat leuk uit te zien, en dan

HANNY (*geeft Carien zakdoek*): Ach moeder, zo meende ik dat niet. Dat weet je toch wel.

CARIEN: Nou ja, alles, wat ik doe, doe ik toch voor jou. Ik moet er toch piekfijn uitzien, nu ik als schoonmoeder jouw vriend voor het eerst zal ontmoeten.

HANNY: Psst... Niet zo hard. Vader mag het niet horen..

CARIEN: Ach, wat zou dat? Eén keer merkt hij het toch.

HANNY: Maar dat hoeft nu nog niet. Hij moet mijn Erik zelf maar eens leren kennen. Het moet voor vader een verrassing blijven. Maar hij zal opkijken, als hij Erik ziet.

CARIEN (*spottend*): Schep nou alsjeblieft niet zo op over jouw Erik. Zo'n wonder is 't nou ook weer niet.

HANNY (*beledigd*): Maar moeder, je kent hem helemaal nog niet....

CARIEN: Ik heb die foto van hem toch gezien?

HANNY: En??? Ziet hij er op de foto niet geweldig uit?

CARIEN: Foto's bedriegen altijd. Je vader zag er vroeger op de foto ook geweldig uit.

HANNY: Met mijn Erik valt geen man te vergelijken. Het is een echt sportief type en.....

CARIEN (*onderbreekt haar*): Nou, hij kon volgens mij wel wat meer fut hebben.... Hij lijkt mij wat verlegen.

HANNY: Maar moeder, dat is nou juist zijn goeie kant. Hij lijkt verlegen, maar als hij wil, kan hij ook heel hartstochtelijk zijn, hoor.

CARIEN: Hartstochtelijk, kind, dat moest je vader eens horen. Maar nu hebben we lang genoeg gepraat over die Erik van jou. Ik wil hem nu ook wel eens met eigen ogen zien. Hoe laat komt die trein eigenlijk aan?

HANNY (*kijkt op horloge, schrikt*): Hemeltjelief..... Over drie kwartier komt de trein al aan. En onze bus gaat over ruim tien minuten. We mogen wel opschieten. (*wil al naar deur lopen*)

CARIEN: Maak je niet druk. Tijd genoeg. De bus rijdt in een kwartier naar het station.

HANNY: Ja, allemaal goed en wel, maar ik wil het geluk in mijn leven niet op het spel zetten, door de bus te missen.

CARIEN (*verbaasd*): Nou.. nou.. hoor eens aan, hoe het opgewonden gansje snatert. Kind, neem dit van mij aan: iedere man, of het nou vriend, verloofde of echtgenoot is, heeft maar geduldig te wachten, als de bus of een ander vervoermiddel niet op tijd is. Je moet niet meteen beginnen met verwennen. (*met nadruk*) Bij het begin van de kennismaking moet de temperatuur altijd wat koel blijven. Begin niet direkt met een hittegolf van liefde. Jouw vader moest bij mij bij twintig graden onder nul beginnen.

HANNY (*lacht*): Arme vader.

CARIEN: Zeg dat niet hardop tegen hem. Anders gelooft hij 't ook nog. Maar kom, nu gaan wij jouw Erik maar eens afhalen. (*wil af*)

HANNY (*houdt haar bij deur nog even tegen*): Zeg moeder.... wees asjeblijft wel vriendelijk tegen hem hè. Anders bederf je meteen alles voor mij.

CARIEN: Zeg eens even.... Nu moet het toch niet gekker worden. Mijn aanstaande schoonzoon zal eerst vriendelijk tegen mij moeten zijn. Misschien zal ik hem dan eens vriendelijk toelachen.

HANNY (*lief*): Jij kunt anders toch ook altijd zo aardig zijn. Wees vandaag nou eens extra aardig. Voor mij....

CARIEN: Nou ja, ik zie wel, wat voor indruk jouw aanbieder op mij maakt. En dan maar afwachten, wat je vader er van vindt. Wij moeten hem heel diplomatiek over het bezoek inlichten. Hij mag alles nog niet weten.

HANNY: Als wij tweeën het hem heel voorzichtig bijbrengen, komt het vast wel voor elkaar.

CARIEN: Kom nu maar. Anders missen wij de bus ook nog. (*willen af*)

JOOST (*komt op, draagt dienstjas en dienstpjet. Ziet de dames, verbaasd*): En waar gaat de reis heen, als ik vragen mag. Valt er vandaag soms wat bijzonders te vieren? Moeder en dochter gaan op stap en vader heeft huisarrest, zeker hè?

HANNY (*zachtjes tegen moeder*): Nu diplomatiek zijn.... Hem niet tegen

de haren instrijken.

JOOST (*hoort 't niet goed*): Zeg eens ... Wat hebben jullie beiden te smoezen? En ik wist ook niet, dat de beide dames wilden uitgaan.

HANNY (*zachtjes tegen moeder*): Bedenk jij maar een smoes.

JOOST: Zeg, als je wat te zeggen hebt, dan mag ik dat toch ook nog wel horen, niet? (*gaat bij tafel zitten*)

CARIEN (*naar hem toe*): Joost, doe nou niet altijd direkt zo kribbig. Hanny en ik willen inkopen gaan doen. Is dat misschien verboden?

JOOST: Nee, dat niet. Maar dat kun je toch ook wel iets eerder zeggen, niet? Stel je voor, dat ik er ook zo maar een paar uur tussen uit kneep.

CARIEN (*lief*): Maar Joost, zoiets doe jij toch nooit.

HANNY: We gaan even heen en terug naar de stad, om een paar kleinigheden te kopen.

JOOST: Kleinigheden kun je hier bij ons in 't dorp ook wel krijgen. Tandpasta, punaises, lucifers

CARIEN (*onderbreekt hem*): Maar Joost, doe nou niet zo dom. Voor zo iets trekken we onze nieuwe jurk toch niet aan. Nee, we zijn wat bijzonders van plan.

HANNY (*lacht*): Tandpasta, punaises en lucifers hebben we vandaag niet nodig. (*staat ook bij Joost*) We brengen een verrassing voor je mee, vader.

CARIEN: Jawel, mijn engel. Je zult grote ogen opzetten, als we terug zijn.

JOOST (*moppert*): Vorige week zaterdag zijn jullie beiden toch ook de hele middag op toernee geweest.

HANNY: Vader, het is niet eerlijk, zo tegen ons uit te varen. Zo af en toe moet je toch wel eens wat kopen.

CARIEN: Natuurlijk. Daar heeft dat kind gelijk aan. Per slot van rekening zit Hanny de hele week op kantoor te zwoegen.

JOOST (*kijkt Carien giftig aan*): Zwoegen, zei je? Wie zwoegt hier? In de eerste plaats ik als vader....

CARIEN (*ironisch*): Maar natuurlijk. Jij bent hier de enige, die zwoegt. Wij vrouwen zijn net poppen, die niets anders doen dan een beetje rondartelen. Nee, jij hebt het moeilijk, moeilijker dan alle andere mannen.

HANNY: Ik heb altijd gedacht, dat hij het in zijn werk niet zo moeilijk had. Als er schepen komen, draai je de brug open, dan weer dicht, dan weer open, dan weer dicht. Zoveel stelt dat toch niet voor?

JOOST (*staat langzaam op, kijkt Hanny giftig aan*): Hoor nou eens aan, wat juffrouw Dijkman zegt. Wil mij als rijksambtenaar in vaste dienst de les lezen. (*doet haar na*) Je draait de brug open, dan weer dicht, dan weer open, dan weer dicht. Dat is zulk onbenullig werk, dat je het

wel slapend af kunt. (*hard en kwaad*) Zo is het wel ongeveer, niet jongedame?

CARIEN: Maar Joost, maak nou van een mug geen olifant. Hanny wou jou en je werk toch niet belachelijk maken?

JOOST (*ruziezoekend*): Waarom zijn jullie er dan over begonnen?

CARIEN (*zucht een keer, schudt haar hoofd, kalm*): Wie is er over begonnen? Jij toch zeker? Wij willen, nee, wij moeten naar de stad en vanaf het moment, dat je binnenkomt, begin je te mekkeren. Jij gunt ons nog geen uitje op een vrije middag. Maar daar trekken wij ons geen biet van aan. En vandaag helemaal niet. Jij krijgt vandaag jouw verrassing.

Hanny gaat op stoel zitten, begint te snikken.

CARIEN: Maar kind.... wat heb je. Waarom huil je?

HANNY: Vader bederft al mijn plezier. En ik kan alle hoop wel laten varen.

JOOST (*verbaasd*): Welk plezier? En welke hoop?

CARIEN (*resoluut*): Jouw dochter staat vandaag voor een belangrijke beslissing in haar leven. Dan moet haar hart vol vreugde zijn. En wat doe jij? Jij stort een emmer vol gevit, gemopper en geruzie over het hoofd van jouw dochter, en je vergiftigt zo het hart van jouw dochter. Weet jij, wat jij bent? Een ontaarde vader. Godzijdank, dat het kind tenminste geen ontaarde moeder heeft. Kom Hanny, het is de hoogste tijd.

HANNY (*blijft zitten, snikt*): Och moeder.... Ik heb geen zin meer 't Is nu ook al te laat. We treffen hem misschien helemaal niet meer.

CARIEN (*zachtjes tegen Hanny*): Psst, niet zo hard. Je weet toch dat het nog geheim moet blijven. Kom, we gaan.

Hanny staat op, nog snikkend met Carien af. Ze kijken bij de deur nog even kwaad om, af.

JOOST (*kijkt ze na, haalt schouders op. Dan tegen publiek*): Twee zijn toch altijd sterker dan één. Maar wat zouden ze van plan zijn?

CARIEN (*komt terug, blijft in deur staan*): Zeg Joost.....

JOOST (*draait zich verschrikt om*): Is er nog wat, Carien?

CARIEN (*energiek*): Ik moet je nog één ding zeggen. Laura, de geit, moet nog gemolken worden.

JOOST (*verbaasd*): Wat zeg je?

CARIEN: De geit moet nog gemolken worden. Daarvoor heb ik geen tijd gehad.

JOOST: En nu moet ik dat doen?

CARIEN: Natuurlijk. Het dier kan niet langer wachten.

JOOST (*vinnig*): Ik ben hier toch niet de vrouw in huis. Dat is jouw werk.

CARIEN (*vermanend*): Moet het dier soms met een volle uier rondlopen? Jij melkt de geit, en meteen. Basta.

JOOST: Jullie met je beiden op stap. En ik de geit melken, zeker. Ja, dat had je gedroomd.

CARIEN (*kwaad*): Joost, spreek mij niet tegen. Laura moet elke dag op dezelfde tijd gemolken worden. Anders raakt ze van streek.

JOOST (*ironisch*): Nou, ga je gang. Je bent er toch zelf nog. De geit zal blij zijn, als ze jou zo opgekalefaterd ziet aankomen. Ik weiger alle extra-huishoudelijkwerk. Als je dat maar weet.

CARIEN: Dan krijg jij geen druppel geitemelk meer. Als je dat maar weet.

JOOST: Ik kan ook wel leven zonder geitemelk. Als je dat maar weet.

CARIEN: Als Laura ziek wordt of doodgaat, dan dien ik een aanklacht tegen jou in bij de dierenbescherming. Als je dat maar weet. (*kwaad af*)

JOOST (*kijkt haar hoofdschuddend na, tegen publiek*): Wat de vrouwen zich vandaag aan de dag niet allemaal verbeelden.

CARIEN (*weer op*): En dan heb ik nog wat.

JOOST (*hatelijk*): En dat is, engel?

CARIEN (*wijst*): Daar op de tafel staat de melkkan. Als je de geit melkt, zoals het hoort, is de kan tot aan de rand toe vol. Als je dat maar weet. (*af*)

JOOST (*kijkt haar na, tegen publiek*): Nou, het gaat er hier vandaag weer Spaans aan toe. (*gaat zitten*) 't Is verdorie net, of de duivel door 't huis raast. (*slaat met vuist op tafel*) Maar de man is de baas in huis. En ik, Joost Dijkman, laat mij door die vrouwen de wet niet voorschrijven. (*staat op, resoluut*) En die geit melk ik ook niet. Ik prakizeer er niet over. Dat is vrouwenwerk. Ik roep ze terug. (*loopt naar de deur/raam en roept hard*) Hee.... Carien.... Hanny... (*tegen publiek*) De twee dames kijken niet eens om, wil ik je wel vertellen.... (*roept nog harder*) Carien.... Hanny.... terugkomen. (*tegen publiek*) Nu vraag ik je. Ze lopen gewoon door. (*roept ze na*) Maar wacht maar, jullie tweeën. (*naar tafel, gaat hoofdschuddend zitten, tegen publiek*) Maar toch ben ik de baas in huis. Ik en niemand anders. Ik laat mij niet als de vijfde rad aan de wagen behandelen. Nooit één keer. (*staat op*) Verdorie, ik heb het er warm van gekregen. (*trekt zijn jas uit*) Dat gedoe ook altijd. Weet je wat? Ik pak een flessie bier. (*loopt met jas af*) Dat vrouwvolk ook altijd. (*draait zich bij de deur om, ziet de melkkan*) Ohjee.... daar staat de lege melkkan ook nog. Eigenlijk

heb ik toch wel medelijden met die arme geit. (af)

ERIK (*klopt enkele keren op de deur, komt dan voorzichtig binnen. Blijft verlegen bij de deur staan en kijkt de kamer rond. Hij heeft in de ene hand een koffer, in de andere hand een boeket bloemen. Hij hoest een paar keer, luistert en komt iets verder de kamer in, tegen publiek*): Ben ik hier nu goed of niet? 't Is wel een raar geval. Ik zou afgehaald worden van het station. Dat was afgesproken, maar ik stond daar mooi voor joker. Toen heb ik maar een taxi genomen. En hier ben ik dan. Maar wat nu? Zou er niemand thuis zijn? (*kijkt weer de kamer rond*) En waar zou Hanny toch zitten.

JOOST (*komt weer op met flesje bier en glas. Zonder jas, de pet in de nek, blijft verbaasd staan*): Wie hebben we daar?

ERIK (*kijkt Joost verbaasd aan*): Neemt u mij niet kwalijk, maar heb ik het genoeg met meneer Dijkman te spreken?

JOOST: Wie ik ben, doet er niet toe, jongeman. Maar voordat je hier nog één woord zegt, vraag ik jou: Kun jij een geit melken?

ERIK (*verbaasd, zet de koffer neer*): Wat moet ik kunnen?

JOOST: Je mankeert toch niets aan de oren, wel? Ik vraag (*luid*), of jij een geit kunt melken. (*heeft bierflesje en glas in de hand, kijkt Erik grijnsend aan*)

ERIK: Meneer.... Dat is zeker een grapje van u. Ik heb in mijn hele leven nog geen geit in levende lijve gezien. Voor zover ik mij dat van plaatjes kan herinneren, is het toch een dier met van die.... eh dingen op zijn kop? (*legt de handen met gestrekte wijsvingers op zijn hoofd*)

JOOST (*lacht hard, zet bier en glas op tafel, doet Eriks handbewegingen na*): Ja, geiten zijn dieren met twee van die dingen op hun kop. En eronder bungelen er ook nog een paar. (*lacht*) Is dat alles, wat je van een geit weet?

ERIK (*wordt kwaad*): Bent u misschien van plan, mij voor de gek te houden? Hebt u soms teveel bier gedronken??

JOOST (*beledigd*): Wat? Denk jij misschien, dat ik bezopen ben? (*loopt naar Erik toe*) Zeg, jongeman. Als jij niet weet, hoe jij je moet gedragen, zal ik jou de oren wel eens wassen.

ERIK (*bang achteruit*): Maar uw vraag, of ik een geit kan melken. Dat is toch niet normaal? Ik neem aan, dat u al een paar flesjes bier soldaat hebt gemaakt.

JOOST: Nou is de maat vol. Jij komt hier binnen, je houdt je van de domme, geen mens kent je en dan neemt meneer sowieso aan, dat ik al een paar kratjes bier heb leeg gedronken. Maar ik heb vandaag al trammelant genoeg gehad en met jou maak ik dan ook korte metten. Als jij geen geit kunt melken, hebben we mekaar niets meer te vertellen. Eruit jij, jij.... grote geitebreier. (*lacht om zichzelf*)

ERIK: U hebt wel een vreemde manier, om met andere mensen om te gaan. Ik heb medelijden met uw huisgenoten, als u die tenminste hebt. *(pakt koffer op)*

JOOST *(dronk bier, verslikt zich, kwaad)*: Wat zeg je daar? Jongeman wil jij mij als huisvader slecht en belachelijk maken? Wie geeft jou het recht, zo over mij te praten?

ERIK: Uw hele manier van doen wijst erop, dat u uw huisgenoten en vermoedelijk ook andere mensen tyranniseert. Zal ik u eens wat zeggen? U bent een ongelikte beer. *(snel af)*

JOOST *(staat perplex)*: Wat zei die kwast? Dat moet hij nog eens zeggen. Dan zal hij de ongelikte beer leren kennen. *(loopt naar de deur en roept hem hard na)* Hee... hee, jij.... *(tegen publiek)* Moet je zien, hoe hard hij loopt. *(kijkt weer, tegen publiek)* Die komt direkt niet terug *(gaat bij tafel zitten)* Zo'n lummel komt hier ongevraagd binnen, zegt helemaal niet, wie hij is en wat hij wil, kan nog geen geit melken, durft te beweren, dat ik onnozel ben, dat ik zuip en om het helemaal mooi te maken, dat ik een ongelikte beer ben. Maar die geef ik aan bij de politie. *(drinkt, zit een ogenblik in gedachten)* Wat moest ik toch ook al weer doen? *(ziet de melkkan)* Ohjee.... daar staat de lege melkkan. Dat is waar ook. Ik moet de geit melken, de arme Laura. Het begroot mij toch voor haar. Maar hoe doe ik dat? Ik kan niet zo best melken. *(schenkt zich bier in)* Verdorie, mijn vrouw en dochter smeren hem en ik zit met die geitemelkerij opgescheept. Ohjee ohjee.... Wat beleef ik wat *vandaag*. *(schenkt laatste bier in)* Deze is leeg. Ik haal nog even een nieuwe. *(tijdens het aflopen)* Maar die ongelikte beer is mij wel in 't verkeerde keelgat geschoten. *(af)*

WILLEM *(op, kijkt rond)*: Hee... waar zit Joost nou? Of zou hij misschien een middagdutje doen?

JOOST *(komt terug met een flesje bier, blij)*: Ha, die Willem. Ben jij het, jongen?

WILLEM: Je lijkt wel dorst te hebben.

JOOST: Heb ik ook. Dat komt, omdat 't vandaag zo warm is. Maar ik ben blij, dat jij er bent. Kun je mooi een pilsje meedrinken. *(geeft Willem flesje bier)*

WILLEM: En jij zelf dan?

JOOST: Ik haal wel even een nieuwe. Zal ik ook meteen een glas voor jou meenemen. *(af)*

WILLEM *(drinkt uit flesje)*: Daar had ik nou net zin in. Lekker koel. Joost weet precies, hoe 't hoort. *(drinkt slok)*

JOOST *(terug met flesje bier en glas)*: 't Is mij toch wat met die hitte buiten, Willem.

WILLEM: Nog één geluk....

JOOST: Wat bedoel je?

WILLEM: Dat die hitte buiten is. (*lacht om zich zelf, drinkt nu uit glas*)
Als het in de hemel net zo fijn is als dit hier (*wijst op glas*) dan is 't er goed. (*drinkt*)

Joost drinkt ook, zegt niets en gaat zitten.

WILLEM (*gaat ook zitten, kijkt Joost aan*): Zeg eens.... Is er wat?

JOOST: Hoe bedoel je?

WILLEM: Nou, je kijkt zo eigenaardig.

JOOST: Zou ik niet eigenaardig kijken, na alles wat ik hier vandaag al beleefd heb.

WILLEM: Wat heb je vandaag dan beleefd, Joost?

JOOST (*onverschillig*): Ach, laat maar. Proost Willem. (*drinkt*)

WILLEM: Proost, Joost. (*drinkt*)

JOOST: Ik zou mij vandaag met alle plezier een stuk in de kraag drinken.

WILLEM: Zo'n dorst heb je?

JOOST: Nee, zo kwaad ben ik.

WILLEM: Wat heb je dan? Trammelant met je vrouw?

JOOST: Ja, dat heb ik en niet zo'n klein beetje ook. (*wijst*) Als ik die melkkan daar zie hè, dan begint mijn bloed te koken. Dan wordt mijn bloed karnemelk.

WILLEM: Waarom dan?

JOOST (*beklagenswaardig*): Ach Willem.... In elke huishouding valt wel eens wat motregen. Maar hier was het vandaag een geweldige donderbui met bliksem en slagregens.

WILLEM (*lacht*): En dat om die melkkan? (*pakt hem*)

JOOST: Willem.... asjeblieft. Blijf met je vingers van die melkkan af. (*pakt Willem de kan af, zet hem weer op zijn plek*)

WILLEM: Maar Joost.... Wat heb je toch? Waarom maak je zo'n drukte om die melkkan?

JOOST (*kwaad*): Ik wil vandaag het woord melk niet meer horen. (*schenkt zich in*) En daar komt bij: bier smaakt ook lekkerder. Proost, ouwe makker.

WILLEM: Ja, proost. (*drinkt*) Ik wil niet nieuwsgierig wezen, maar jij moet mij toch vertellen, wat er met die melkkan aan de hand is. Zit er soms een gat in?

JOOST (*saggerijinig*): Man praat toch niet zo dom over die melkkan.

WILLEM: Je ergert je wel aan die melkkan.

JOOST: Als jij nog een poosje doorgaat met melken over die melkkan, erger ik mij ook nog aan jou.

WILLEM: Nou ja.... Dan niet. (*drinkt*)

Joost drinkt ook.

WILLEM: Maar ik vind 't toch wel jammer van die melkkan.

JOOST: Man (*wijst op zijn voorhoofd*) Waarom praat je toch steeds over die melkkan? Heb je hier boven soms kortsluiting?

WILLEM (*ook kwaad*): Wie is er over begonnen? Jij of ik?

JOOST: Nou, goed dan. Ik ben erover begonnen. Maar ik houd er nu ook over op. Ik wil er geen woord meer aan vuilmaken.

WILLEM: Waaraan niet? Aan die melkkan?

JOOST (*kwaad*): Ja natuurlijk, aan die melkkan. Dacht jij soms aan de poes van de buurvrouw?

WILLEM: Zeg eens, waarom staat die melkkan eigenlijk hier op tafel?

JOOST (*springt haast uit zijn vel*): Verdorie man.... Dat is het hem nou net.

WILLEM: Wat?

JOOST: Dat ik zo kwaad ben. Dat is de schuld van die verduvelde melkkan.

WILLEM: Ja, dat krijg ik nou ook in de gaten. Maar laat jij je door zo'n melkkan op de kop zitten?

JOOST: Man, houd nou eindelijk je snavel eens dicht over die melkkan. (*drinkt*) Proost....

WILLEM (*drinkt ook*): Proost....

JOOST: En nou wil ik graag even serieus met jou praten, Willem. Zet je glas eens even neer.

WILLEM (*doet dat*): Nou, wat heb je op je lever?

JOOST: Willem.... Jij bent mijn beste kameraad. (*hikt van het te snelle/vele bierdrinken*)

WILLEM (*merkt dat*): Joost jongen als ik je een goede raad mag geven. Drink niet teveel. Je bent in dienst, stel je voor, dat er een schip aankomt. Dan moet jij de brug bedienen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto